

pa ga je božalo po grlu kakor sladek plamen in svetle misli so kipele iz plamena.

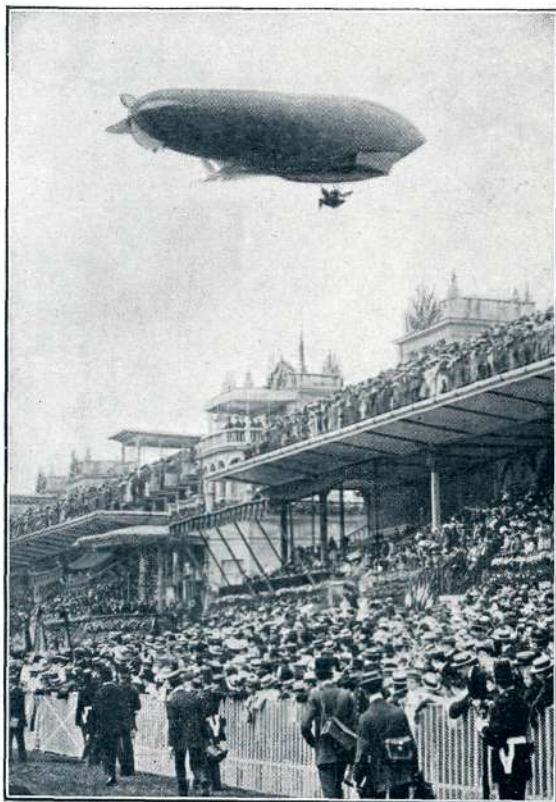
„Žganja še!“ je vzkliknil.

Z nezaupnim očesom ga je pogledal krčmar in mu je prinesel žganja; čisto od blizu mu je presodil obraz.

„Saj si bolan!“ je rekel krčmar.

Zakaj Damjanova lica so bila bleda in njegove oči so sijale.

„Brigaj se zase in za svoje zdravje!“ je odgovoril Damjan osorno. Nihče ga ni vprašal več in nihče ogovoril, kajti Damjan je bil visok in plečat.

FRANCOSKI VOJNI ZRAKOPLOV „PATRIE“ SE DVIGA NAD DIRKALIŠČEM V PARIZU

Kakor prvo, tako je izpraznil drugo steklenico. „Zdaj je že prepozno!“ je premišljeval in je gledal v meglò. „Zdaj sem že pijan; zdaj ne morem ne k nji in nikamor ne morem. Vse je izpolnjeno zdaj, vse končano... kakor da sem bil mrtvorojen... Tudi v službo ne pojdem več... ne maram tistega hlapčevskega dela... kaj bi zdaj tam?... Ne maknem se več, ne ganem; naj se dovrši stvar kar tukaj... brez ceremonij... Žganja še, ti leni krčmar!“

Krčmar je postavil žganje predenj in je zmajal z glavo.

„Kaj je pač storil, kóga je zadavil?“ je pomislil. „Čokat je in močan, krvi pa nima na rokavu!“

„Kaj je pač storil?“ so pomislili gostje, v grehu domujoči.

Ko je izpil Damjan tretjo steklenico, mu je zdrknila na tla in tudi sam je omahnil. Opotekel se je proti durim in je stopil na cesto. Tam je bila lepa noč.

„Joj meni!“ je vzkliknil in se je udaril z dlanmi po sencih. „Kaj ni že polnoč? Ubil sem človeka, dušo ubil! Joj meni, ljudje božji, joj meni!“

Par ljudi je postalo na ulici. Voz je pridrdral mimo, voznik je kričal.

„Spóti, pijanec, krava, spóti!“

Damjan se je mukoma vzdramil in se je ozrl z motnimi očmi.

„Saj sem na ulici, pa kričim kakor... Bog mi pomózi, upijanil sem se ta sveti večer!... Ona stoji ob oknu, posluša korake, čaka name in velika je njena vera... o Bog!“

V črno suknjo zavil, suhljät in plah, je hitel mimo gosposki človek; izpod klobuka se je ozrl na Damjana in se je hitro umaknil s tlaka na cesto.

Z dolgim korakom je stopil Damjan k njemu, prijel ga je za suknjo na prsih in je šepetal izza stisnjenih zob:

„Samo tristo, gospod... samo tristo... čez mesec dni, ali kaj, povrnem po vesti... vse do vinarja... samo tristo, gospod!“

Človek v črni obleki se je tresel, molčal je najprej, nato pa je vzkričnil, da se je razleglo po ulici:

„Pomagajte!“

Damjanu je bušila v lica vroča kri.

„Čemu kričiš, razbojnik? Ná!“

S težko pestjó ga je udaril po čelu.

„Pomagajte!“

Zbrala se je črna gruča, na tla so vrgli Damjana in so ga uklenili...

XV.

Kdo izmed vas bi napisal, kdo bi povedal, kar se je godilo še nadalje? Iz srda in iz srca se vzdignejo pripovedovalcu solzé, in jezik molčí...

Stal je tam Damjan, močan in velik, stal je tam hudodelec. S temnimi obrazi so gledali nanj: glejte razbojnika! On pa, kakor je bil uklenjen, ni govoril, tudi klet ni in celó ne jokal.

„Čemú si storil?“

Damjan je molčal. Bog védi, kaj je bilo v njegovih mislih; v daljno daljavo so gledale njegove oči.

Tri dni so ga izpraševali; tri dni je bil med sodniki in sovražniki.

„Čemu si storil?“